

Мамо, мамо! извикала Еленка и заплѣскала съ ржцѣ. — Я ела да видишъ моитѣ хубави цвѣтенца!...

Майката дошла. Почнали да ги разгледватъ. — Тѣзи листенца сж *чашката* на цвѣта. А онѣзи сж вѣнчето... — разправяла тя на дъщеря си.

— А тѣзи тънки опашчици, мамо?

— Това сж *тичинки*. По тѣхъ има прашецъ. Прашецътъ се отнася отъ насѣкомитѣ, или отъ вѣтѣра, въ онѣзи тамъ *зурлички*, видишъ ли ги... и тамъ се образува *плодъ*, говорѣла майката.

— Плодъ ли? Като на ябълката и ягодата ли; яде ли се, мамо? — прѣкжснала Еленка майка си.

— Да, плодъ; но този плодъ е мѣничекъ: това сж *стѣменцата*, *дѣчицата* на карамфиля... сжщо такива, каквито ти посѣя въ саксията...

— Значи и азъ ще си събера отъ тѣзи цвѣтенца нови *стѣменца* и друга пролѣтъ ще си посѣя въ нови саксии... Нали, мамо?...

— Да. Така. Стига да искашъ и да ти е приятно.

— О, мамо, много, много ми е приятно! Колко съмъ весела и доволна! Тѣзи цвѣтенца, за които самичка съмъ се грижила и трудила ми сж много по-мили, отколкото всички ония цвѣта, що растятъ по полетата, ливадитѣ и горитѣ...

Г. Зеленогоровъ.

